

Et uønsket sværd - en Ulvevinter-fortælling

Af Lars Ahn Pedersen

Det er bare et arbejde, blev Hakon ved med at sige til sig selv, mens han lod blikket glide hen over skovbunden. De fleste nægtede at sætte deres fødder i Feskoven på grund af de mange mærkelige væsener, man kunne møde. Selv var han ligeglad. Skoven var lys og venlig og ikke mørk og truende som andre af Tharos' skove, og det skræmte ham ikke, at man en gang imellem så og hørte ting, der ikke kunne forklares. Til gengæld gik dyrene ham på nerverne. De knævrede ustandseligt. Især egerne.

"Tohalepaddehatte, sagde du ikke, at det var tohalepaddehatte, du var kommet for at hente? Det der ligner mere en tusmørkesvamp."

"Lyt ikke til ham. Det er en tohalepaddehat, så sandt som min mor har en busket hale."

"Hvad er det for noget vrøvl? Alle vore mødre har buskede haler!"

"Ingen af jer aner, hvad I taler om. Det er hverken en tohalepaddehat eller en tusmørkesvamp. Selv en nyfødt mus ville kunne se, at det er en drageskygge."

"Drageskygge? Er det ikke en blomst?"

Sådan var det hver gang, og før eller siden mistede Hakon besindelsen.

"STILLE! Jeg kan knapt nok høre, hvad jeg selv tænker," råbte han med en vrede, der fik de små dyr til at flygte i alle retninger.

Roen sænkede sig over skoven. Hakon tog et par dybe indåndinger og rettede atter blikket mod skovbunden. Han plukkede en af svampene. Hvis han skulle være ærlig, var han heller ikke selv helt sikker på, om det var en tohalepaddehat eller en tusmørkesvamp. Pyt, de var begge noget værd.

"Er han stadig sur?" lød en hvisken.

"Vi prøvede jo bare at hjælpe."

"Det er ikke vores skyld, hvis han kommer tilbage med det forkerte."

Hakon sukkede. Det er bare et arbejde, sagde han til sig selv. I det mindste smed de ikke nødder efter ham i dag.

#

Den gamle kone kastede et enkelt blik på svampen, før hun kasserede den.

"Jeg bad om en tohalepaddehat," sagde hun. "Det der er en drageskygge."

"Hvad?" sagde Hakon. "Jeg troede, det var en blomst."

Konen rystede på hovedet. "Kun om foråret. Resten af året er den værdiløs."

Hakon blinkede. Han åbnede munden for at sige noget, men kom på bedre tanker. Han var tilbage i Birkholm, en driftig handelsby i Østmark, som lå tæt på Feskoven og derfor var hjemsted for adskillige kloge koner og mænd. Nogle af dem havde dog så travlt med at lave magiske drikke til kunderne, at de ikke havde tid til selv at hente urter i skoven, og det gav arbejde til folk som Hakon.

"Hvor meget er resten værd?" sagde han.

Den gamle kone kiggede på indholdet i sækken.

"Enkeånde, regnbuestøv, skumringståge, edderkoppedug, sorterødder ... du kan få 75 sølv for det."

"75 sølv?" spruttede Hakon. "Der er mindst for 120, din gamle heks."

"Hvorfor finder du så ikke én, som er dum nok til at betale den pris? Nogle af urterne er allerede begyndt at visne, og hvor er det blåflammemos, jeg bestilte?"

"Jeg kunne ikke finde noget," sagde han. "110 sølv."

"Jeg har en glimrende eleksir mod svagtsyn, men den har du ikke råd til," sagde den gamle kone. "Så 85 da."

"100. Mit sidste bud, ellers går jeg et andet sted hen." Hakon gjorde sit bedste for at ignorere den ildelugtende gryde, der stod og boblede henne i hjørnet. Han havde konen mistænkt for kun at sætte den over, når han kom forbi, for han kunne umuligt forestille sig, at hun kunne arbejde i den stank dagen lang, med mindre hun havde mistet sin lugtesans.

"Du må have været landevejsrøver i den fortid, du aldrig vil tale om, Hakon," sagde konen. "95 sølv. Og det er *mit* sidste bud."

"Det er en aftale."

De gav hånd.

"Er du sikker på, at du ikke vil have noget med på vejen?" sagde hun, da han var ved at forlade butikken. "En velduftende salve til pigerne? Et pulver som gør dig mere udholdende?"

"Du har allerede plukket mig for nok i dag," lo han og gik ud på gaden.

I aften skulle der festes.

#

"Hakon af Ardal?"

Han var i gang med at tømme sit femte krus dværgeøl, da han blev forstyrret.

"Hvem spørger?" snøvlede han og forsøgte at se lige ud, for modsat det tynde øl, de fleste drak til hverdag, var dværgeøl en anderledes kraftig bryg. Det havde taget ham adskillige år, før han kunne indtage mere end to krus uden at gå i gulvet.

"Mit navn er Ragna af Ulfshalle. Jeg søger Hakon af Ardal."

"Fundet. Hvad skylder jeg æren, skønne mø?" Han kæmpede stadig med at få styr på sine øjne og havde endnu ikke et klart billede af, hvordan hun så ud - en detalje som ellers ville være afgørende for, om samtalen mellem dem skulle fortsætte.

"Jeg er kommet for at bede om din hjælp."

Hun begyndte at træde tydeligere frem. Ud fra stemmen at dømme lød hun ung, og hendes skikkelse var slank. Hakon besluttede, at det var værd at lytte lidt mere til hende.

"Min hjælp? Til hvad? Og sig ikke, at du forventer, at jeg skal gøre det uden at få anden betaling end æren."

"Selvfølgelig ikke," sagde hun, og Hakon fornemmede en vis kulde i hendes tonefald.

"Jeg er parat til at betale, hvad du måtte forlange."

"Jamen, så lad mig høre," sagde han fornøjet, for nu kunne han efterhånden se Ragna så klart, at han bestemt ikke ville have noget imod hendes videre selskab.

Hun satte sig ved hans bord, men forinden tørrede hun diskret sædet rent for madrester og ølsjatter.

"Folk i byen fortæller mig, at du er den, som kender Feskoven bedst."

"Virkelig?" sagde han overrasket, og var det rent faktisk. Det var sandt, at han nok var blandt dem, som kom i skoven mest, men at han lige frem havde fået ry for at være den bedste, var nyt for ham. "Folk siger så meget."

"Men sjældent uden grund," sagde hun. "Jeg søger noget inde i skoven og har brug for

én, som kan vise mig vej."

"Hvad søger du? En bestemt urt eller en plante? Et talende dyr? Jeg er sikker på, at du kan finde det samme i en af Birkholms mange fremragende butikker."

Hun rystede på hovedet, så han for alvor bemærkede, hvordan hendes lange, mørke hår bugtede sig gennem luften.

"Jeg ønsker at tale med en af Feskovens beboere, og du er den eneste, som kan føre mig hen til hende."

Hakon blev med ét ædru. "Hende?" sagde han nervøst. "Du mener vel ikke ...?"

Hun nikkede. "Jeg vil hen til Sommerdronningens palads."

#

Nej, havde han sagt. Nej, nej, nej. Aldrig i livet. Ikke på vilkår. Det rene selvmord. Nej, nej, nej. Og alligevel var han nu på vej mod Feskoven sammen med en kvinde, som efter alt at dømme var bindegal. Hvad andet kunne hun være, når hun ikke bare ville hen til Sommerdronningens palads? Hun ville skam også møde dronningen for at give hende en gave.

"Kunne du ikke bare have sendt den med bud?" havde han spurgt, men hun havde blot smilet og budt ham på endnu en drik.

Hvilket formentlig var en af grundene til, at han til sidst havde sagt ja. En anden var selvfølgelig belønningen, der var så stor, at han aldrig mere ville behøve at skulle gennemrode Feskovens bund for mystiske urter med sludrende smådyr ved sin side. Og så kunne han heller ikke afvise, at han endnu en gang havde ladet sig styre af sin svaghed over for skønjomfruer i nød.

Alt dette var dog ikke med til at forbedre Hakons humør, mens de gik på den vej, han havde betrådt flere gange, end han brød sig om at tænke på. Ragna havde virket overrasket over, at de ikke skulle ride, men ikke på en skuffet måde, snarere tværtimod.

"Jeg troede ikke, at mænd fra Ardal var til at skille fra jeres heste?"

"Jeg har aldrig brudt mig om de kræ. Det er nok en af grundene til, at jeg rejste derfra," havde han svaret, hvilket var usandt. "Og så går det ikke at tage heste med ind i Feskoven. De bliver utrygge og mister let besindelsen." Den del var sandt.

Jo nærmere de kom skoven, jo mere nervøs blev Hakon. Det er vanvid, sagde han til sig selv, og hvis du synes, hun er gal, fordi hun vil betale en formue for at blive ført til Sommerdronningens palads, hvad siger det så ikke om dig?

Han havde heller ikke kunnet undgå at lægge bemærke, hvad det var, de skulle aflevere. Selv om Ragna bar det indbundet på sin ryg, var formen ikke til at tage fejl af. Det var et sværd - et meget stort og langt sværd og sikkert også magisk. Hakon havde selvfølgelig spurgt til det uden rigtig at få noget svar. Hun fortalte, at sværdet tilhørte hendes slægt, men at det var på tide, at det fik en ny ejer. Det var alt, hvad hun ville sige.

Læs resten af novellen i *Frem jog nattens magter - Ulvevinter-fortællinger*, Rollespilsforlaget, 2012

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).